

Szenháromság vasárnapja – 2013. május 26. – C év

Egy tinédzser elkeseredetten panaszkodott Mark Twain-nek, a híres írónak: „Rettenetesen a szüleim. Főleg az apám, akivel egyáltalán nem értjük meg egymást! Állandóan veszekszünk. Begyöpösödött agyú! Még csak fogalma sincs a modern életről! Kibírhatatlan a helyzet! Az lesz a legjobb, ha elköltözöm otthonról, amint tudok!” Az író így válaszolt: „Fiatal barátom! Mélyen átérzem a helyzetét. Tudja, amikor tizenöt éves voltam, az apám ugyanilyen lehetetlen alak volt: műveletlen, berozsdásodott, önző! Azonban legyen egy kis türelemmel! A szülők nagyon lassan fejlődnek, de azért idővel megváltozhatnak! Tíz évvel később, amikor huszonöt éves lettem, már annyira jutott az apám, hogy néha egész értelmesen el lehetett beszélgetni vele. Amikor harmincöt éves voltam, már alig-alig voltak problémáink vagy vitáink egymással. Most pedig, hogy negyvenéves is elmúltam, akár hiszi, akár nem, az én öreg, fehér hajú apámhoz fordulok a legszívesebben tanácsért, ha valamilyen segítségre van szükségem. Látja, így megváltozhatnak a szülők, ha kellő türelemmel vagyunk hozzájuk!”

Biztos, hogy a szülő változott meg az idők során az iménti példában? Nem inkább a gyermek? A mai evangéliumban Jézus azzal indokolja a Szentlélek Isten kiárasztását a világba, hogy Ő maga nem mondhatott el mindent az embereknek, mert nem voltak még elég erősek hozzá. A megígért Szentlélek megtanít majd bennünket mindenre és eszünkbe juttat mindent, amit Jézus hirdetett korábban. A Mester azt is kihangsúlyozza, hogy amit a Szentlélek majd hirdetni fog, azt abból veszi, ami Jézusé és az Atyáé: vagyis nem fog forradalmian új, a meghirdetett evangéliumhoz képest egészen más dolgokat hozni. Ha viszont ez így van, ha a Szentlélek olyan dolgokat mond, mint korábban Krisztus, akkor miért van szükség Őrá? Miért nem mondott el mindent Jézus kellő részletességgel, s miért nem elég, ha egyszer elmondta? A válasz nagyon egyszerű: azért, mert az isteni kinyilatkoztatás emberekhez szól. Emberekhez, akik nincsenek egyszer s mindenkorra „készen”, hanem fejlődnek, bontakoznak egyénileg és társadalmilag egyaránt. Ki ne küzdött volna még azzal a kérdéssel emberi kapcsolataiban, hogy „Meg kell mondani, de mikor és hogyan? Mondjuk meg, de hogyan, hogy meg is értsék?” Bizony, az ember nincs felkészülve egyformán az élete minden pillanatában bizonyos válaszokra és magyarázatokra. Ugyanígy igaz ez az egész emberi társadalomra is: a történelmi, kulturális fejlődés nem hagyható ki a képből. Isten, aki tiszteletben tartja az ember szabadságát és képességeit, tudja ezt. Ahogyan a szülő sem egyforma mélységű és teljességű válaszokat ad gyermeke egy-egy kérdésére különböző életkorokban anélkül, hogy hazudna, úgy Isten is egyre jobban megmagyarázza, megérteti a kinyilatkoztatást az emberiséggel a történelem során. Mi szükséges ehhez a folyamatos, egyre mélyebb megmagyarázáshoz, megértetéshez? Állandó kapcsolat. Ha szülő és gyermek, férj és feleség, barát és barát között nem szakad meg a kapcsolat, akkor megadják egymásnak a lehetőséget arra, hogy idővel jobban megértsék a másikkal egy-egy korábbi döntését, szavát, cselekedetét. Isten is arra törekszik, hogy folyamatosan kapcsolatban legyen az emberiséggel.

Amikor ma a Szenháromságot ünnepeľjűk, akkor Istennek azt a velűnk való folyamatos kapcsolatát is ünnepeľjűk: azt, hogy a történelem kezdeteitől mindmáig keresi, szereti az embert és nem szűnik meg az igazságra tanítani. A kinyilatkoztatás három korszakát szokás a teológiában egy kis leegyszerűsítéssel az „Atya, a Fiú és a Szentlélek korszakainak” nevezni. A teremtéstől kezdve a Messiás eljöveteľéig elsősorban az Atyával találkozzunk: a teremtő és gondviselő Istennel, aki a kiválasztott embereken keresztül megkezdte az emberiség tanítását, formálását. A Jézus születésétől mennybemeneteľéig tartó időszakot, a megtestesülés és a megváltás évtizedeit nevezhetjűk a Fiú korszakának, amikor maga az emberré lett Isten élt közöttűnk, szólt hozzánk, s ezzel az isteni kinyilatkoztatás Jézusban elérte csűcspontját. A

menyibemenetelt követően a Szentlélek kiáradásával pedig kezdetét vette a Szentlélek korszaka, amely azóta is tart. Isten működése ebben a világban az első Pünkösöd óta a Szentlélek tevékenységében érhető utol. Ő az, aki megőrzi az evangélium hirdetőit az igaz tanításban, s minden korban lelkesíti, ösztönzi a hívőket Krisztus követésére. Ő az, aki az egymást követő kulturális, társadalmi korszakokban mindig segít értelmezni és megélni ugyanazokat a keresztény igazságokat, alkalmazva azokat a mindig új kihívásokhoz. Az Ő segítségével tud az Egyház válaszokat adni az emberiség újabb és újabb kérdéseire, problémáira anélkül, hogy eltérne az evangéliumi alapoktól. A Lélek támasztja minden korban Isten barátait, a szenteket, akik hősies krisztuskövetésükkel példát adnak a lanygulóknak. Ő tartja ébren a szentségekben Krisztus örök érvényű tetteit, ajándékait. Lényegében ugyanazt mondja és teszi, mint az Atya és a Megváltó Krisztus, de egyre jobban kibontva és megértetve az isteni kinyilatkoztatást az emberekkel a szüntelenül változó világban.

Természetesen a háromszemélyű Egy Isten nem szűnik meg tökéletes egység lenni egyik korszakban sem: mind az Atya, mind a Fiú, mind a Szentlélek együttműködik a teremtésben, a gondviselésben, a megtestesülésben, a megváltásban és a hit hirdetésében, ébren tartásában is. Azonban az emberiség történetének és az egyes emberek életének más-más korszakaiban Isten mégis mindig valamelyik Személye által nyilvánul meg, közeledik az ember felé, hogy megértesse és megszerettesse Önmagát vele. Legyünk hálásak a Szentháromság Egy Istennek ezért a figyelmes, emberi mivoltunkat, fejlődésünket tekintetbe vevő szeretetért, s kérjük az Ő kegyelmét, hogy soha ne utasítsuk el közeledését, mindig nyitottak legyünk a mindennapokban a Vele való találkozásra!